

Diana-Florina Cosmin
redactor-șef

Soarele te încălzește sau îți intră în ochi?

Prin apropierea Paștelui, luna aprilie este întotdeauna un moment de bilanț. Dacă perioada Crăciunului este indisolubil legată de finalul de an, iar listele cu decizii și revoluții personale vin cumva firesc, prin proximitatea atractivă a „Noului început”, Paștele este o altfel de evaluare. Este într-un fel prima „bornă” de măsurare a progreselor sau, dimpotrivă, a vitezei cu care am eșuat să ne punem în aplicare deciziile luate solemn cu patru luni în urmă. E momentul în care ne dăm seama care este tonul anului, vibrația lui: am început bine sau, din contră, simțim că ne deplasăm șontâc-șontâc de la o lună la alta?

La început de an, într-o călătorie pe Coasta de Azur, cu prilejul Carnavalului de la Nisa despre care am scris pe larg în numărul trecut, ghidul nostru a făcut la un moment dat o remarcă pe care nu mi-am putut-o scoate din minte. Trecând prin piața de legume din Cannes, un loc pitoresc și plin de viață, a arătat către un copac abia înverzit care făcea umbră unui rând de tarabe cu sparanghel, rubarbă și lavandă provensală. „*Noi numim acest arbore «le parasol» (umbrela de soare, n. red)*”; a zâmbit ea. „*El crește și aici la noi, și în Anglia, doar că englezii îl numesc «le parapluie» (umbrela de ploaie)*”.

Am zâmbit cu toții, dar mica anecdotă mi-a rămas în minte. În românește nu există „parasol” sau „parapluie”, există doar „umbrelă”, dar echilibrul între partea plină sau goală a paharului, dintre așteptarea ploii și pregătirea pentru soare ca atitudine față de viață este un talent pe care puțini îl gestionează. Rareori ne dăm seama că am început să ne ferim de soare în loc să ne bucurăm de el sau că lucruri aparent mărunte din jurul nostru nu mai sunt prilej de bucurie, ci motiv de cărcoteală.

Acum, la (aproape) jumătatea anului, depinde doar de noi cum privim lunile care au trecut: blamându-ne pentru eșecuri, nesiguranțe, slăbiciuni și pentru toate lucrurile pe care am fi vrut să le facem altfel dar n-am avut răbdarea, voința sau consecvența sau - fără a ne minți pe noi înșine - trăgând linie și acceptând faptul că startul n-a fost chiar cel mai reușit, dar că mai sunt destui kilometri din cursă. Că un start prost nu înseamnă decât că trebuie să sprintezi mai vigoaros spre final, ca să recuperezi câteva secunde pierdute, atâta tot.

În ultima perioadă, văd zilnic reclame sau testimoniale legate de programe de dezvoltare personală care te ajută să faci pace cu trecutul. Să-l rețrăiești, să-l vindeci, să-l pansezi, să-i închizi cercurile rămase deschise. Pe de altă parte, astrologii și alți cititori în stele sunt și ei la mare trecere, fiindcă ne dorim nespuse să înțelegem ce ne așteaptă și, dacă se poate, să distingem acolo în viitor o geană de speranță că lucrurile se vor îndrepta de la sine. Ne-am dori nespuse să știm că viața noastră va fi frumoasă fiindcă e scris în stele, nu fiindcă trebuie să facem noi ceva concret în acest sens.

La clipa prezentă, în schimb, nu se prea înghesuie nimeni. Facem planuri de viitor și căinăm trecutul în care n-am reușit să ne ținem de ele. Dar acum, aici, în secunda asta? Hai să nu mai facem planuri și să începem să trăim așa cum am fi făcut-o dacă ne-am fi ținut de toate lucrurile scrise cu liniuță de la capăt de rând acum câteva luni. Să trăim „*ca și când*” totul ar fi exact cum trebuie, ca și cum toate ar fi la locul lor ideal. Și, cine știe, am putea avea surpriza ca în cotlonul în care ne-am ascuns de ploaie să răsară în sfârșit soarele pe care-l așteptam de atâta amar de vreme. □